

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Toma Nadejda, Boico Victor

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpatul Bounegru Alexandru împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2019, în cauza penală în privința lui

Bounegru Alexandru XXXXX, născut la
XXXXX.

Termenul de examinare:

prima instanță: 25.04.2014 – 26.04.2018
instanța de apel: 19.04.2019 – 03.06.2019
instanța de recurs: 01.11.2019 – 13.05.2020

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 aprilie 2018, Bounegru Alexandru a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 7 (șapte) ani, cu executare în penitenciar de tip închis, și cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate legată de gestionarea bunurilor materiale pe o perioadă de 3 ani.

2. În sentință, prima instanță a constatat în fapt că:

Bounegru Alexandru la 24.04.2012, aflându-se în mun. Chișinău, XXXXX, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor, având o înțelegere prealabilă cu cet. Naboca Oleg, prin înșelăciune și abuz de încredere sub pretenția vânzării ultimului a automobilului de model „Dacia Logan” cu n/î XXXXX, care aparține cu drept de proprietate cet. XXXXX, a însușit de la Naboca Oleg bani în sumă de 4000 euro, care conform ratelor oficiale ale BNM pentru data săvârșirii infracțiunii constituiau suma de 62 310 lei, astfel cauzându-i prin infracțiune părții vătămate Naboca Oleg un prejudiciu material considerabil.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpatul Bounegru Alexandru prin care, a solicitat casarea sentinței cu emiterea unei noi decizii prin care să se dispună recalificarea acțiunilor conform

prevederilor art. 190 alin. (1) Cod penal cu liberarea de la răspunderea penală din motivul survenirii termenului de prescripție a tragerii la răspundere penală.

3.1. În motivarea cererii de apel inculpatul Bounegru Alexandru a menționat că:

- instanța a aplicat o pedeapsă prea dură în privința lui calificând infracțiunea comisă conform art. 190 alin. (4) Cod penal, săvârșită în proporții mari, prejudiciul material cauzat părții vătămate fiind în valoare de 62 310 lei, astfel instanța urma să aplice o pedeapsă mai blândă, or, salariul mediu pe economie pentru anul 2012, anul când a fost comisă infracțiunea, potrivit Hotărârii Guvernului nr. 868 din 22.11.2011 era în mărime de 3550 de lei, iar potrivit articolului 126 Cod penal, alin. (1) *se consideră proporții mari valoarea bunurilor sustrate, dobândite, primite, fabricate, distruse, utilizate, transportate, păstrate, comercializate, trecute peste frontiera vamală, valoarea pagubei pricinuite de o persoană sau de un grup de persoane, care depășește 20 de salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârșirii faptei, astfel că 20 de salarii medii lunare pe economie prognozate prin hotărârea de Guvern la momentul săvârșirii faptei, potrivit formulei de calcul 20×3550 este egal cu 71 000 mii lei, iar prejudiciul material cauzat fiind de 62 310 lei, sumă care nu depășește 20 de salarii medii lunare pe economie stabilite prin hotărârea de Guvern la momentul săvârșirii faptei, astfel nefiind săvârșită infracțiunea în proporții mari.*

- instanța urma să aplice efectul retroactiv al legii, fapta inculpatului urmând a fi calificată sub imperiul alineatului (1) al art. 190 Cod penal;

- în urma recalificării din art. 190 alin. (4) în art. 190 alin. (1) Cod penal, ultima fiind mai puțin gravă conform art. 16 Cod penal, prin prisma art. 60 Cod Penal, inculpatul urmând a fi liberat de răspundere penală deoarece de la data comiterii faptei 24.04.2012 până la emiterea sentinței 26.04.2018, au trecut mai mult de 5 ani.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2019, a fost admis apelul declarat de către inculpatul Bounegru Alexandru, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care:

Bounegru Alexandru a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 (un) an, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, termenul urmând a fi calculat din momentul reținerii.

4.1. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat că, prima instanță a stabilit eronat starea de fapt, care nu corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate incorect, instanța ajungând eronat la concluzia condamnării lui Bounegru Alexandru în baza art. 190 alin. (4) Cod penal.

Potrivit rechizitoriului și sentinței inculpatul Bounegru Alexandru a fost învinuit și condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal, escrocherie săvârșită în proporții mari, prejudiciul material cauzat părții vătămate fiind în valoare de 62 310 lei, însă, instanța de apel a reținut că prima instanță nu a luat în considerație momentul săvârșirii infracțiunii și anume data de 24.04.2012, dată la care salariul mediu pe economie pentru anul 2012, potrivit Hotărârii Guvernului nr. 868 din 22.11.2011 era în mărime de 3550 de lei, astfel că 20 de salarii medii lunare pe economie prognozate prin hotărârea de Guvern la momentul săvârșirii faptei, potrivit formulei decalcul 20×3550 este egal cu 71 000 mii lei, iar prejudiciul material cauzat fiind de 62 310 lei, sumă care nu depășește 20 de salarii medii lunare pe economie stabilite prin hotărârea de Guvern la momentul săvârșirii faptei, astfel în speță nu sa constatat comiterea infracțiunii în proporții mari.

Potrivit prevederilor art. 126 alin. (1) Cod penal, se consideră proporții mari valoarea bunurilor sustrase, dobândite, primite, fabricate, distruse, utilizate, transportate, păstrate, comercializate, trecute peste frontiera vamală, valoarea pagubei pricinuite de o persoană sau de un grup de persoane, care depășește 20 de salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârșirii faptei.

Astfel, instanța de apel a reținut aplicabilitatea la caz a prevederilor art. 10 alin. (1) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a notat că prin Legea nr. 179 din 26.07.2018, în vigoare din 17.08.2018 a fost modificată dispoziția art. 190 Cod penal și anume în dispoziția alineatului (1), textul "*înșelăciune sau abuz de încredere*" se substituie cu textul "*inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților (în cazul în care identitatea acestora este motivul determinant al încheierii actului juridic) actului juridic nul sau anulabil, ori dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv sau viclean care a produs daune considerabile*"

Modificările operate în opinia instanței de apel sunt aplicabile cazului prin prisma prevederilor art. 10 Cod penal.

În atare situație, fapta infracțională - escrocheria, cu indicii calificativi din componența de infracțiune prevăzută în redacția legii vechi nu este dezincriminată sau abrogată de legea nouă, dat fiind că această componență de infracțiune, în principiu, se păstrează, conform spiritului și esenței legii penale.

Prin modificările legislative operate la articolul 190 Cod penal, nu sunt excluse componentele de infracțiuni cuprinse în acest articol, fiind păstrate conceptul, conținutul și natura juridică a escrocheriei, precum și limitele de pedeapsă prevăzute de sancțiunea normei respective.

Abuzul de încredere, alături de înșelăciune, reprezintă modalități de realizare a laturii obiective a infracțiunii de escrocherie. Prin intermediul înșelăciunii și/sau abuzului de încredere inculpatul exercită o influențare psihică asupra conștiinței și voinței părții vătămate care, cedând bunurile sale (banii) inculpatului, presupune, în mod eronat, că ultimul este îndreptățit a le lua.

Aceste modalități, cu conținut general și abstract, sunt înlocuite cu altele mai concrete și mai clare: a) inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase și b) inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane prin prezentarea ca mincinoasă a unei fapte adevărate.

Astfel, modalitățile escrocheriei sunt prezente atât în legea veche, cât și cea nouă, fiind îndreptate: în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților (în cazul în care identitatea acestora este motivul determinant al încheierii actului juridic) actului juridic nul sau anulabil, ori dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv sau viclean care a produs daune considerabile.

În atare situație, metodele de comitere a escrocheriei, prevăzute de legea veche: înșelăciunea sau abuzul de încredere, se păstrează în legea nouă, fiind precizate, prin redactare legislativă.

Altfel spus, prin noua redacție a art. 190 alin. (1) Cod penal, a fost detaliată latura obiectivă a infracțiunii de escrocherie, fiind previzibilă și accesibilă; totodată a eliminat formularea vagă a variantei anterioare, fiind excluse cazuri de interpretări extensive defavorabile.

În consecință, la timpul judecării cauzei penale nu este înlăturată răspunderea penală a inculpatului pentru infracțiunea săvârșită și nici nu este ameliorată situația lui în alt mod.

Astfel, în raport cu fapta supusă examinării, instanța de apel a conchis că prima instanță nu a dat o apreciere cuvenită normelor reținute supra, iar instanța de apel ținând cont inclusiv de prevederile art. 27, 99-101 Cod de procedură penală, examinând probele administrate la materialele dosarului, stabilește vinovăția inculpatului Bounegru Alexandru în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal, cu semnele calificative - escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Instanța de apel a considerat că vinovăția inculpatului se dovedește prin probatoriul administrat și anume prin declarațiile inculpatului de la urmărirea penală, prin care ultimul a recunoscut integral vinovăția, instanța de apel reținând aceste declarații (f.d. 34, vol. 1), or, atât în prima instanță cât și în instanța de apel Bounegru Alexandru nu sa prezentat, fiind anunțat în căutare, instanța dispunând examinarea în lipsa inculpatului.

În pofida faptului că inculpatul, Bounegru Alexandru, și-a recunoscut vinovăția în comiterea infracțiunii, instanța de apel a constatat că vinovăția

acestui este dovedită și prin următoarele probe administrate, cercetate și verificate în ședința instanței de apel, și anume: declarațiile părții vătămate Naboca Oleg; procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii din 23.08.2012 (f.d.23); procesul verbal de ridicare din 21.11.2012 (f.d.73); proces-verbal de examinare a obiectului din 22.11.2012, prin care a fost cercetată explicația lui XXXXX (f.d.75, 76); ordonanța de recunoaștere în calitate de probă materială și anexare a „Explicației” scrisă personal de către XXXXX la 15.08.2012 la cauza penală(f.d. 77a); procesul verbal de ridicare din 24.11.2013 din care urmează că de la Bounegru Alexandru a fost ridicat automobilul de model „Dacia LOGAN” care aparține cu drept de proprietate cet. XXXXX (f.d.91); procesul verbal de examinare a obiectului din 29.11.2013 (f.d. 92).

Astfel, cercetând totalitatea probelor administrate ta prezenta cauză penală, instanța de apel a conchis că acțiunile inculpatului, Bounegru Alexandru, corect urmează a fi reîncadrate juridic în baza art. 190 alin. (1) Cod penal, iar prima instanță aplicând eronat prevederile art. 101 Cod de procedură penală, apreciind impropriu probele din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor ajungând pripit și eronat la concluzia condamnării inculpatului, Bounegru Alexandru, în temeiul prevederilor art. 190 alin. (4) Cod penal.

Cu referire la fapta inculpatului, instanța de apel a reținut că:

Bounegru Alexandru la 24.04.2012, aflându-se în mun. Chișinău, XXXXX, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor, având o înțelegere prealabilă cu cet. Naboca Oleg, prin înșelăciune și abuz de încredere sub pretenția vânzării ultimului a automobilului de model „Dacia Logan” cu nr/î XXXXX, care aparține cu drept de proprietate cet. XXXXX, a însușit de la Naboca Oleg bani în sumă de 4000 euro, care conform ratelor oficiale ale BNM pentru data săvârșirii infracțiunii constituiau suma de 62 310 lei, astfel cauzându-i prin infracțiune părții vătămate Naboca Oleg un prejudiciu material considerabil în valoare de 62 310 lei.

În continuare instanța de apel a descris amănunțit procesul de încadrare juridică a acțiunilor inculpatului în componența de infracțiune prevăzută la art. 190 alin. (1) Cod penal.

În contextul celor elucidate, instanța de apel a menționat că dobândirea ilicită a bunurilor părții vătămate Naboca Oleg, a fost însoțită adiacent de înșelăciune și abuz de încredere. Inculpatul, Bounegru Alexandru, a recurs la înșelăciunea activă, și anume sub modalitatea înșelăciunii cu privire la anumite acțiuni și promisiuni, or, inculpatul, Bounegru Alexandru, a avut posibilitatea reală să restituie părții vătămate sumele de bani primite, cunoscând cu certitudine că automobilul pentru care au fost transmise aceste sume nu-i aparține cu drept de proprietate. La caz, inculpatul Bounegru Alexandru, a recurs și la abuzul de încredere, or, partea vătămată Naboca Oleg

fiind convins de Bounegru Alexandru a în perioada iunie-iulie a achitat în rate suma de 2000 euro, ulterior încă 2000 euro inculpatului, iar când amers să perfecteze actele a aflat că actul eliberat este un mandat, inculpatul înșelându-l spunându-i că este pașaportul tehnic eliberat pe numele său, ulterior automobilul fiind luat de proprietarul acestuia XXXXX, fapt confirmat prin declarațiile părții vătămate, prin urmare între inculpat și partea vătămată s-au stabilit relații de încredere și bună – credință.

Instanța de apel a apreciat ca fiind corectă concluzia primei instanțe cu privire la respingerea cererii de încetare a procesului înaintată de către partea vătămată Naboca Oleg, în legătură cu faptul că părțile sau împăcat, or, în conformitate cu prevederile art. 109 alin. (1) și (2) Cod penal, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, dacă persoana nu are antecedente penale pentru infracțiuni similare comise cu intenție sau dacă în privința sa nu a mai fost dispusă încetarea procesului penal, ca rezultat al împăcării, pentru infracțiuni similare comise cu intenție în ultimii cinci ani. Împăcarea este personală și produce efecte juridice din momentul pornirii urmăririi penale și până la retragerea completului de judecată pentru deliberare. La caz, instanța de apel a reținut că, inculpatul Bounegru Alexandru nu a acceptat tranzacția de împăcare înaintată de către partea vătămate Naboca Oleg, or, la materialele cauzei lipsește tranzacția de împăcare încheiată între inculpatul Bounegru Alexandru și partea vătămată Naboca Oleg și semnată de către acestea, prin urmare nu pot fi aplicate prevederile art. 109 Cod penal, în prezenta pricină.

De asemenea a fost respins argumentul apelantului privind *aplicarea art. 60 Cod penal precum că, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat următoarele termene: b) 5 ani de la săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave, iar infracțiunea a fost comisă la data de 24.04.2012, sentința de condamnare fiind la data de 26 aprilie 2018, ceea ce reiese că au trecut mai mult de 5 ani, dat fiind faptului că inculpatul Bounegru Alexandru s-a eschivat cu rea-voință de la prezentarea în instanța de judecată, ultimul a fost dat în căutare din 2016, fapt confirmat prin dosarul de căutare nr.2016010368 (f.d. 15, vol. 1), or, potrivit art. 60 alin. (5) Cod penal curgerea prescripției se suspendă dacă persoana care a săvârșit infracțiunea se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată. În aceste cazuri, curgerea prescripției se reia din momentul reținerii persoanei sau din momentul autodenunțării.*

Cu referire la individualizarea pedepsei inculpatului Bounegru Alexandru, instanța de apel a menționat că a ținut cont de prevederile 7, 61, 75 Cod penal și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, totodată

reținând că inculpatul nu are antecedente penale, anterior nu a fost condamnat, a restituit prejudiciul cauzat prin infracțiune.

5. Recurs ordinar împotriva decizia instanței de apel, a declarat în termen inculpatul Bounegru Alexandru, prin care, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei instanței de apel cu emiterea unei noi decizii prin care să fie dispusă încetarea procesului penal în privința lui potrivit art. 60 Cod penal sau aplicarea art. 90 Cod penal, totodată menționând că pedeapsa stabilită este prea aspră în raport cu circumstanțele atenuante existente și cu gravitatea infracțiunii comise.

În motivarea recursului, inculpatul a menționat că:

- instanța incorect au dispus aplicarea celei mai aspre pedepse cu închisoarea pentru infracțiunea comisă, de rând ce sancțiunile normelor în cauză prevăd și alte pedepse alternative, ori să fi fost aplicate față de inculpat prevederile art. 90 alin. (1) Cod penal, fiind oportună oferirea unei șanse de a se corecta fără a fi izolat de societate, deoarece a comis o infracțiune care face parte din categoria celor mai puțin grave;

- inculpatul și-a recunoscut vina, a restituit prejudiciul material iar partea vătămată l-a iertat și a solicitat încetarea procesului penal;

- infracțiunea a fost comisă la data de 24.04.2012, sentința de condamnare fiind la data de 26 aprilie 2018, ceea ce reiese că au trecut mai mult de 5 ani, astfel consideră că urmează a fi liberat eliberat de răspunderea penală în temeiul prevederilor art. 60 Cod penal, notând că nu sa eschivat niciodată.

6. Referință asupra recursului declarat, a fost depusă de către procurorul în secția reprezentarea învinuirii în Curtea Supremă de Justiție, Suvac Nicolae, prin care a pledat pentru dispunerea inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia din considerentele ce urmează.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică, dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin

hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul recursului declarat, Colegiul penal atestă, că inculpatul pledează pentru încetarea procesului penal în legătură cu intervenirea termenului de prescripției tragerii la răspundere penală invocând în calitate de temeieri pentru casarea deciziei instanței de apel, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, totodată printre argumentele recursului fiind evidențiată și poziția cu privire la dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoare, semnalându-se comiterea unei eventuale erori în opinia recurentului cu privire la individualizarea pedepsei aplicate, invocându-se și temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căroră hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: 6) *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;* precum și când 10) *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal respinge ca fiind declarative afirmațiile inculpatului prin care se susține că instanța de apel nu a luat în considerare faptul că infracțiunea a fost comisă la data de 24 aprilie 2012, iar sentința de condamnare a fost emisă la data de 26 aprilie 2018, fapt din care în opinia recurentului reiese că au trecut mai mult de 5 ani, astfel inculpatul urmând a fi

liberat eliberat de răspunderea penală în temeiul prevederilor art. 60 Cod penal.

În acest sens instanța de recurs notează că respectivul argument a fost analizat de către instanța de apel, care a reținut corect faptul că inculpatul Bounegru Alexandru s-a eschivat cu rea-voință de la prezentarea în instanța de judecată, ultimul a fost anunțat în căutare din 2016, fapt confirmat prin dosarul de căutare nr. 2016010368 (f.d. 15, vol. 2), examinarea cauzei în prima instanță și instanța de apel având loc în lipsa inculpatului, care reieșind din materialele cauzei până la moment nu a fost reținut, or, potrivit art. 60 alin. (5) Cod penal curgerea prescripției se suspendă dacă persoana care a săvârșit infracțiunea se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată. În aceste cazuri, curgerea prescripției se reia din momentul reținerii persoanei sau din momentul autodenunțării.

Astfel, verificând minuțios decizia recurată în raport cu argumentele invocate în apel, Colegiul penal ajunge la concluzia că apărarea a primit răspuns la argumentele înaintate, iar simplul dezacord al titularului cererii de recurs cu soluția pronunțată în speță nu constituie temei de admitere a recursului în sensul formulat.

De asemenea, Colegiul penal atestă, că respectând prevederile art. 101 alin. (3) Cod de procedură penală, unde este stipulat că nici o probă din dosar nu are o valoare prestabilită pentru instanță, instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatului, ci coroborându-le, le-a analizat în ansamblu lor, apreciind just că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală lui Bounegru Alexandru săvârșirea infracțiunii constatate și calificate corect de către instanța de apel.

Totodată, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a acestor instanțe.

Din atare considerente, Colegiul penal nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform infracțiunilor incriminate.

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia casării totale a sentinței și recalificării acțiunilor inculpatului Bounegru

Alexandru din prevederile art. 190 alin. (4) Cod penal, în prevederile art. 190 alin. (1) cod penal.

Drept urmare, Colegiul penal reiterează, că nu a fost comisă nici o eroare de drept, așa precum se susține de către apărare, or, pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecății o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Cu referire la temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează, că potrivit art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele atenuante și agravante, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, instanța de recurs reamintește, că categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, *instanța de judecată*, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui

vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune.

Astfel, lexemul „poate” oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, avînd deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținînd seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Analizînd decizia contestată, Colegiul penal apreciază ca fiind lipsite de suport juridic cerințele inculpatului cu privire la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, or, instanța de apel corect a stabilit categoria pedepsei principale precum și a modului de executare, iar motive concrete pentru implicarea în modul de executare a pedepsei cu închisoare în speță nu au fost identificate de către instanța de recurs ordinar.

Suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei stabilită de către instanțele de judecată prin hotărâre de condamnare de a suspenda pe o perioadă anumită executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei, prevăzute de art. 90 Cod penal, se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii; circumstanțele cauzei și persoana infractorului; aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

În viziunea Colegiului penal, instanța de apel a abordat suficient de motivat condițiile ce vizează natura infracțiunii comise și faptul că scopul pedepsei poate fi atins doar cu executarea reală a pedepsei cu închisoare, fiind o aplicare proporțională și echitabilă faptelor intenționate comise de către Bounegru Alexandru.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că instanța de apel ținînd cont de circumstanțele cauzei, de perioada examinării în prima instanță, atitudinea inculpatului față de fapta comisă a reținut corect raționalitatea executării reale a pedepsei stabilite inculpatului Bounegru Alexandru, corect stabilind că doar în aceste condiții vor fi atinse scopurile pedepsei prevăzute la art. 61 alin. (2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

În contextul celor expuse mai sus, Colegiul penal reține, că la stabilirea pedepsei inculpatului Bounegru Alexandru, pentru infracțiunea comisă, instanța de apel nu a comis erori de drept ce ar afecta soluția, pedeapsa aplicată și modul de executare a acesteia fiind corect stabilite, cu respectarea

exigențelor legii, iar alegațiile inculpatului expuse în recursul ordinar sunt vădit neîntemeiate.

Din considerentele indicate supra, Colegiul penal conchide că, temeiurile de casare prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, nu sunt incidente speței, hotărârea atacată fiind legală și întemeiată, iar recursul inculpatului urmează a fi declarat inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul ***Bounegru Alexandru Serghei***, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2019, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **04 iulie 2020.**

Președinte
Judecătorii

/semnătură/
/semnătură/
/semnătură/

Timofti Vladimir
Toma Nadejda
Boico Victor